

opatření. V tomto směru není dovolací rekurs odůvodněn. Jde ještě o druhou polovici tohoto vkladu, o které dědicové, přihlášení k 24/28 pozůstalosti, prohlašují, že patří do pozůstalosti. S touto polovici vkladu jest nakládati jako s pozůstalostním jměním, které před odevzdáním pozůstalosti nebylo známo. Podle § 179 nesp. říz. jest o takovém jmění dodatečně provésti potřebná úřední jednání. K těmto patří také opatření podle § 43 a 71 nesp. říz., tudíž i t. zv. vinkulace vkladů u peněžních ústavů, k níž došlo v tomto případě. Jest se nyní obíratí otázkou, jak dlouho jest ponechati v platnosti opatření podle §§ 43 a 71 nesp. říz. Řízení podle § 179 nesp. říz. nazývá se v praxi »dodatečným projednáním pozůstalosti« a vydává se t. zv. »dodatečná odevzdací listina«. V podstatě nejde tu ovšem o dodatečné odevzdání pozůstalosti. Jak již v rozhodnutí čís. 458 sb. n. s. dovozeno, nelze nově se vyskytnuvší jmění považovati za ležící pozůstalost, představující zůstavitele snad zase podle § 547 obč. zák. Veškerá pozůstalost, ať známá nebo neznámá, byla již svého času jako celek odevzdací listinou dědicům právoplatně odevzdána, a nyní jest pouze dodatečně provésti jen takové úřední úkony, jichž jest v tom kterém případě potřebí k osvědčení a k zabezpečení nároků dědiců a jiných účastníků a zvláště také k zajištění poplatků. Ježto tu jsou podmíněné dědické přihlášky a jeden z dědiců jest dosud nezletilý, jest také potřebí, by nově nalezené jmění bylo zařazeno do pozůstalostního soupisu a aby bylo soudně (§ 165 a násl. nesp. říz.) rozděleno mezi dědice. Zařazení do inventáře se již stalo tím, že při roku ze dne 27. května 1926 byla za souhlasu dědiců, jichž dědické nároky představují 24/28 pozůstalosti, jedna polovice vkladu prohlášena za jmění do pozůstalosti patřící, a že soud schválil toto opatření ve formě t. zv. dodatečné odevzdací listiny, v níž podle návrhu těchto dědiců vyslovil, komu má připadnouti toto nově nalezené jmění. Ale tím řízení podle § 179 nesp. říz. nebylo skončeno, ježto dosud není provedeno rozdělení pozůstalosti, ač jest tu jeden dosud nezletilý dědic (§ 165 a násl. nesp. říz.). Vklad jest totiž právě tak, jak tomu bylo při zahájení řízení podle § 179 nesp. říz. nerozdělený uložen na téže společné vkladní knížce, jež jest v držení Josefy V-ové, t. j. právě té dědičky, která jediná neuznávala, že tato polovice vkladu patří do pozůstalosti, a která tvrdila, že vklad tento patří jí. Nebyla-li tedy tato polovice vkladu dosud rozdělena, není řízení podle § 179 nesp. říz. ukončeno a nepominul důvod, z něhož musí tu býti opatření podle §§ 43 a 71 nesp. říz., by nebyly ohroženy zájmy nezletilého dědice. Bylo proto ohledně této do pozůstalostního soupisu pojaté polovice vkladu obnoviti usnesení soudu prvé stolice. Samo sebou se rozumí, že tímto usnesením není po hmotně-právní stránce rozhodnuto o nárocích Josefy V-ové na tuto polovici vkladu.

Čís. 7560.

Oddělný věřitel, jemuž přísluší zároveň osobní nárok proti úpadci, může ho současně uplatniti i jako úpadkový věřitel.

Otázku, zda dluhy podstaty (odměna a výlohy úpadkového správce) týkají se zvláštní podstaty, či zda mají býti uspokojeny z obecné podstaty, přísluší řešiti výlučně úpadkovému soudu, nikoliv soudu exekucnímu nebo úpadkovému komisaři, vyjmouc jedině případ nepatrného úpadku podle § 170 konk. ř.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1927, R I 1008/27.)

Úpadkový komisař upravil odměnu správce úpadkové podstaty a rozhodl o rozdělení výtěžku z prodeje svršků úpadkové podstaty. Rekursní soud (vrchní zemský soud) vyhověl rekursu České finanční prokuratury potud, že zrušil napadené usnesení a uložil úpadkovému komisaři, by, vyčkaje pravomoci, dále po zákonu jednal. Důvody: Podle stavu věci jde o prodej věcí movitých náležejících do úpadkové podstaty, ohledně nichž uplatňují oddělovací práva jednak Občanská záložna, zapsané společenstvo s ručením obmezeným, jednak berní úřad, záložna podáním ze dne 22. dubna 1926, berní úřad podáním ze dne 22. června 1926. Zpeněžení takových věcí státi se má podle předpisu § 119 k. ř., podle něhož dlužno použití obdobně předpisů exekucního řádu. Poněvadž podle § 285 ex. ř. netřeba nařizovati rok k rozvrhu nejvyššího podání, když jen vymáhajícímu věřiteli přísluší podle zájemních spisů právo zástavní, čehož však v tomto případě není, slušelo k rozvrhu nejvyššího podání naříditi rok podle předpisu citovaného zákonného ustanovení. To se v souzeném případě podle stavu spisů nestalo a trpí proto řízení vadou zabraňující řádnému posouzení a vysvětlení věci. Jest proto třeba, by první soud nařídil rok k rozvrhu nejvyššího podání a v tom směru zařídil po zákonu čeho třeba. Pokud se týče odměny správce úpadkové podstaty může přijíti v úvahu pouze potud, pokud se správceva činnost týkala zvláštní podstaty, o níž jde. Odměna správceva jest pohledávkou za podstatou a rozhoduje soud úpadkový nikoliv úpadkový komisař, zda a pokud se taková pohledávka vztahuje na zvláštní podstatu (§ 47 (3) konk. ř.). V souzeném případě však rozhodl úpadkový komisař sám v otázce útrat správce úpadkové podstaty pokud se k oné zvláštní podstatě vztahovaly, čímž překročil meze své působnosti a nemůže proto v tomto směru napadené usnesení obstáti. Z těchto úvah bylo stížnosti vyhověno, a bude věcí úpadkového komisaře, by další po zákonu zařídil, zejména, pokud se týče nařízení roku k rozvrhu nejvyššího podání a vyvolání usnesení úpadkového soudu, zda a pokud se odměna správcem účtovaná vztahuje ku zvláštní podstatě, o kterou jde.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům správce úpadkové podstaty a Občanské záložny.

Důvody:

Oba stěžovatelé vytýkají, že je v rozporu se spisy tvrzení rekursního soudu, že berní úřad uplatňoval oddělné právo, poněvadž prý ohlásil jen právo vlastnické, jež je právem vylučovacím, avšak při provádění sou-

pisu nebyly nalezeny předměty označené jako vlastnictví berního eráru, který proto v úpadkovém řízení přihlásil stejné pohledávky, pro něž vedl podle zájemních protokolů exekuci na zabavené svršky a jež byly v plné výši uznány úpadkovým správcem. Pro tento rozpor jest prý napadené usnesení též právně pochybeným. Avšak již z toho vyplývá, že stěžovatelé nemají pravdu. Nelzeť mluvit na jedné straně o vedení exekuce, o zabavení předmětů a o zájemních protokolech, na druhé straně o uplatňování vlastnického práva a o tom, že berní úřad nemohl nabýti oddělných práv. Vskutku se má věc tak, že berní úřad k podání ze dne 22. června 1926 připojil spisy zájemních protokolů ze dne 4. září 1925, z nichž plyne, že pro poplatek 28.155 Kč, pro daň výdělkovou, daň z obratu a daň z příjmu 4.317 Kč 60 h, 2.520 Kč a 5.347 Kč 40 h byl proveden správní exekucí zájem většího množství různého druhu obuvi (pol. 1—6), ohlásiv, že činí »vlastnický nárok« na zabavené svršky podle přiložených opisů zájemních protokolů a žádá, by jich výnos v případě prodeje ve dražbě byl vyloučen z úpadkové podstaty a jemu hotově poukázán. Přes toto právně nepřesné vyjádření je patrné, že berní úřad uplatňoval jen zástavní právo na zabavených předmětech. Že oddělný věřitel, jemuž zároveň přísluší osobní nárok proti úpadci, může jej současně uplatnit jako úpadkový věřitel, plyne z ustanovení § 48 (3) konk. ř. Tvrdí-li dále stěžovatelé, že, i kdyby zástavní právo pro berní úřad zde bylo, nejsou předměty, na něž uplatňuje oddělné právo, totožnými s těmi, na nichž bylo zástavní právo zjištěno, protože v zájemních protokolech nejsou zabavené předměty popsány a, pokud byly popsány, nebyly později při inventuře nalezeny, jest to otázkou, jejíž řešení spadá jinam. Berní úřad však uplatňoval na zabavených a dražbou prodaných předmětech, mezi nimiž bylo také množství různé obuvi, oddělné právo a nemohla proto Občanská záložna pokládána býti za jedinou oddělnou věřitelku a proto rekursní soud správně rozhodl, nařídív, že má býti podle § 285 ex. ř. (§ 119 (3) konk. ř.) ustanoven rok k rozvrhu dražebního výtěžku. Dále stěžovatelka Občanská záložna napadá názor rekursního soudu, že nikoliv úpadkový komisař, nýbrž úpadkový soud měl rozhodnouti, zda a pokud některé pohledávky za podstatou se vztahují na zvláštní podstatu. Stěžovatelka si však mylně vykládá ustanovení § 47 (3) konk. ř., tvrdíc, že jen tehdy rozhoduje úpadkový soud, je-li pochybné, zda se taková pohledávka vztahuje na společnou či na zvláštní podstatu, že však této pochybnosti nebylo, poněvadž finanční prokuratura ji ani »nevykázala«. Stalo-li se zpeněžení věcí zvláštní podstaty soudním prodejem (§ 119 a 120 konk. ř.), náleží exekučnímu soudu upravení položek odměny a útrat úpadkového správce, pokud jsou pohledávkami za touto zvláštní podstatou, jakož i rozhodnutí, zda a pokud mají podle § 49 (1) konk. ř. přednost před oddělnými právy vázancími na zvláštní podstatě (§ 119 (3) a 125 (4) konk. ř.), jinak úpadkovému komisaři. Ale otázku, zda dluhy podstaty a tudíž také odměna a výlohy úpadkového správce týkají se zvláštní podstaty či zda mají býti uspokojeny z obecné podstaty, přísluší řešiti výlučně úpadkovému soudu (§ 47 (3) konk. ř.), tudíž ani exekučnímu soudu ani úpadkovému ko-

misaři, vyjmouc jedině případ nepatrného úpadku podle § 170 konk. ř. Úpadkový soud vykoná o tom potřebné šetření (§ 173 (5) konk. ř.) vyslechna po případě ty, jichž se otázka týče, s vyloučením právního pořadu (viz rozh. čís. 3856 a 5367 sb. n. s.). Předpis, co platí v pochybnosti, týká se toliko důkazní otázky a jest jím úpadkový soud vázán v tom smyslu, že má pohledávku pokládati za dluh všeobecné podstaty. Proto i v tomto bodu jest názor a rozhodnutí rekursního soudu správným.

Čís. 7561.

Žaloba podle § 37 ex. ř. jest v podstatě žalobou určovací. K jejímu opodstatnění se nevyhledává, by porušení práva třetí osoby již nastalo, stačí pouhé jeho ohrožení exekucí již povolenou.

Žaloba podle § 37 ex. ř. jest odůvodněna již tehdy, když byla exekuce povolena třebaš nikoliv na cizí předmět sám, nýbrž na nárok na jeho vydání dlužníku, jenž byl zmocněncem vlastníka předmětu.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1927, Rv I 1347/27.)

V exekuční věci záložny proti Felixu C-ovi ku vydobytí 100.000 Kč byla povolena exekuce zabavením dlužníkovu nároku na vydání automobilu proti firmě L., u níž byl automobil ve správě. Žalobkyně, dlužníková manželka, domáhala se na záložně žalobou, by bylo uznáno právem, že se uznává vlastnické právo žalobkyně k automobilu a že se exekuce zrušuje. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Pokud jde o odvolací důvod nesprávného právního posouzení sporu tu již z údajů žalující strany je zřejmo, že exekuce, o jejíž tvrzenou nepřípustnost ve sporu jde, vedena je dosud pouze na dlužníkův nárok proti žalované záložně na vydání automobilu. Teprve, až by došlo k vydání automobilu výkonnému orgánu ve smyslu § 327 ex. ř., nabyla by záložna zástavního práva též na automobilu; dokud však k tomu nedojde, není automobil sám exekucí dotčen a není zde proto podmínek pro žalobu podle § 37 ex. ř. toho času vůbec. Tvrzení, že byl zabaven automobil sám, nebylo před prvním soudem předneseno a je proto v řízení odvolacím novotou podle § 482 c. ř. s. nepřípustnou. Žalobní žádost, pokud se týče uznání vlastnictví žalobkyně k automobilu, je pouze mezitímním návrhem určovacím, a jen jako takový mohl býti uplatňován před exekučním soudem. Avšak, i kdyby se k tomu nehledělo, nebylo by mu lze vyhověti, ježto jde o pouhé určení, kteréž je přípustno ve smyslu § 228 c. ř. s. toliko tehdy, prokáže-li žalující strana právní zájem na brzkém určení vlastnického práva. Neuznána-li přípustnost vybavení automobilu, nezbylo, oč by onen zájem na brzkém určení bylo lze opřít, a není tu proto podmínek pro samostatné určení práva vlastnického k automobilu.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.